

HOOFDSTUK III

Een stembus-wedren en een treurige staa(r)t

HET was werkelijk een wonderlijk troepje, dat daar op den oever bij elkaar kwam — de vogels met beslijkte veeren, de dieren met sluik afhangend haar en allemaal druipnat, knorrig en niets op hun gemak.

De eerste vraag was nu natuurlijk, hoe ze weer droog zouden worden. Ze gingen daarover beraadslagen en na eenige minuten scheen het Alice heel natuurlijk toe, dat ze zóó familiaar met hen allen zat te praten, alsof zij ze haar heele leven had gekend. Ze had een zeer lang gesprek met den Papegaai, die ten slotte norsch werd en enkel zei: «Ik ben ouder dan jij en weet het dus beter». Dit wou Alice niet toegeven zonder te weten, hoe oud hij was en daar de Papegaai beslist weigerde zijn leeftijd op te geven, viel er niet meer te praten.

Eindelijk riep de Muis, die nog al gezag onder hen scheen te hebben, uit: «Ga allemaal zitten en luister! *Ik* zal jullie gauw droog maken!» Ze

gingen allen dadelijk in een groep met de muis in het midden. Alice met bezorgde blikken aan, want ze kou zou vatten als ze niet heel g
«Hm!» zei de Muis met een g
«Ben je allemaal klaar? Dit is l
ik weet. Stilte asjeblieft! — Wille
gesteund door den paus, werd spo
de Engelschen, wien het aan aan
en die in den laatsten tijd veel
gehad van plundering en geweld.

de graven van Mercia en North

«Oef!» zei de Papegaai, rillen

«Pardon!» zei de Muis, de wenkb
maar zeer beleefd, «zei je wat?

«Ik niet!» zei de Papegaai sn

«O, dat dacht ik!» zei de M
verder. Edwin en Morcar, de gr
en Northumbria, verklaarden z
zelfs Stigand, de vaderlandslieve
van Canterbury, vond het gera

«Vond *wat?*» zei de Eend.

«Vond *het*» antwoordde de Mu

«Je weet toch wat «het» bete

«Dat weet ik zeer goed, als